

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **DEZA, a.s.**, se sídlem Masarykova 753, Valašské Meziříčí - Krásno nad Bečvou, zastoupená Mgr. Pavlem Piňosem, advokátem se sídlem Kramářova 3379, Přerov I- Město, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2025, č. j. 18 A 49/2024 - 106,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) zahájila dne 8. 9. 2021 kontrolu v zařízení žalobkyně s názvem „Zařízení provozu Vodního hospodářství“ ve Valašském Meziříčí. Při kontrole ČIŽP shledala, že žalobkyně porušila několik povinností stanovených v integrovaném povolení. Mimo jiné podle ní opakovaně překročila maximální množství znečištění, neboť v odebraných vzorcích z výusti č. 1 byla zjištěna koncentrace $CN_{\text{celk.}}$ (celkové kyanidy) přesahující maximální hodnotu „m“ 0,5 g/l, a dále neinformovala o odstavení egalizační nádrže. Za dané přestupky uložila ČIŽP žalobkyni rozhodnutím

ze dne 30. 1. 2024 pokutu ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí ČIŽP podala žalobkyně odvolání. Namítala v něm, že u překročení míry znečištění nebyla zohledněna nejistota (odchylka) měření. Ve vztahu k oznamovací povinnosti upozorňovala na to, že odstavení egalizační nádrže není mimořádnou situací, která by měla negativní dopad na životní prostředí. Nadto je podle ní tato povinnost formulována nejasně. Závěrem ČIŽP vytkla, že uložená pokuta výrazně překračuje její správní praxi, a je tudíž nepřiměřená.

[3] Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024 žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí ČIŽP. Zdůraznil, že emisní standardy stanovené v integrovaném povolení zohledňují podle § 10 odst. 6 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech (dále jen „nařízení vlády č. 401“) míru nejistoty měření a že žalobkyně ani nezpochybnila naměřené hodnoty v odebraných vzorcích. K oznamovací povinnosti uvedl, že jde o situaci odlišnou od běžného provozu, tudíž o situaci mimořádnou. K odstávce přitom došlo v období testování biologické čistírny odpadních vod, pročež nemohla být garantována kvalita vypouštěných odpadních vod. Egalizační nádrž nadto měla fungovat jako nedílná součást systému čištění odpadních vod i v rámci zkušebního provozu.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), v níž uplatnila několik žalobních bodů. V prvním poukazovala na to, že žalovaný opomenul zohlednit novelu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) provedenou zákonem č. 284/2021 Sb., a trestal ji tak podle již neexistujících ustanovení. Dále podle ní došlo k porušení § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“). Nebylo totiž vedeno společné řízení o přestupcích, kterých se měla žalobkyně podle kontrolních zjištění ČIŽP dopustit, a ve výsledné výši uloženého trestu tak nebyla zohledněna již dříve uložená pokuta podle zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, byť se jednalo o přestupek spáchaný na stejném úseku veřejné správy a k projednání byl příslušný též orgán veřejné správy. Nesouhlasila také s tím, jak žalovaný vypořádal namítané nezohlednění míry nejistoty u množství znečištění. Setrvala rovněž na stanovisku, že jí nevznikla oznamovací povinnost a upozornila na to, že dotčená podmínka integrovaného povolení byla později zrušena pro její nezákonnost. Uzavřela, že výše uložené pokuty je nepřipustnou odchylkou od běžné správní praxe ČIŽP.

[5] Městský soud shledal žalobu částečně důvodnou a zrušil rozhodnutí žalovaného v rozsahu zamítnutí a potvrzení výroků rozhodnutí ČIŽP, které se týkaly porušení oznamovací povinnosti [A.III]) a uložení správního trestu. Ve zbytku ji zamítl. Konstatoval, že žalobkyně byla uznána vinnou dle správného znění zákona, neboť rozhodná je právní úprava platná a účinná v době spáchání přestupku. Navíc novelizovaná zákonná úprava není pro žalobkyni příznivější. Opomenutí ČIŽP „zazkratkovat“ rozhodné znění v záhlaví

pokračování

rozhodnutí je pouze formulační nedostatek bez vlivu na význam výroku. Městský soud dále připustil, že při kontrole bylo zjištěno ještě jedno porušení integrovaného povolení, které bylo projednáno v samostatném řízení. Jednalo se však o přestupek spáchaný na jiném úseku veřejné správy (odpadové hospodářství). Nebyl proto důvod vést o všech přestupcích společné řízení, potažmo zohlednit v nynějším řízení již uloženou sankci. Městský soud potvrdil rovněž správnost závěru žalovaného, že nejistota měření je zohledněna již ve stanovených limitech pro znečištění. Dodal k tomu, že toto pravidlo jednoznačně plyne z obecně závazného nařízení vlády č. 401. Výsledek měření je tak rovnou porovnáván s emisními limity, ač protokoly o zkoušce obligátně uvádějí odchylku měření. Tento technický ukazatel je v důsledku úpravy v nařízení vlády právně nevýznamný. Námitku žalobkyně, že z integrovaného povolení v posuzované věci nevyplývá, že by došlo ke stanovení limitů i s ohledem na nejistotu měření, městský soud shledal nepřipustnou pro její pozdní uplatnění. Přesto dodal, že integrované povolení obsahuje odkazy na nařízení a daná právní konstrukce nepředpokládá konkrétní určení toho, jaká část stanoveného limitu odpovídá případné nejistotě měření. Proti nastavení výše limitů navíc nemůže žalobkyně úspěšně brojit teprve nyní. Na přijatých závěrech podle městského soudu nic nemění ani pozdější zvýšení limitů *pro futuro* pro trvalý provoz. Městský soud rovněž připomněl, že žalobkyně nezpochybnila odebrané vzorky co do naměřené hodnoty či metody odběru a testování. Jak již bylo uvedeno výše, městský soud shledal důvodnou námitku týkající se neoznámení odstavení egalizační nádrže. Po podrobném rozboru právní úpravy a integrovaného povolení dospěl k závěru, že dotčená povinnost nebyla formulována dostatečně jasně a srozumitelně. S ohledem na důvodnost tohoto žalobního bodu pak městský soud zrušil i výrok o uložení pokutě pro jeho závislost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Městskému soudu vytýká, že shledal-li, byť jen jeden žalobní bod důvodným, měl rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušit v plném rozsahu (jako celek), neboť obsahuje toliko jeden výrok. Svým postupem městský soud navodil situaci, kdy již nebude předmětem rozhodování správních orgánů zbývající jednání uvedené v části výroku A. I) a II) prvostupňového rozhodnutí, a nebude za něj tedy moci být uložen správní trest. Předmětem dalšího řízení totiž bude pouze jednání v části výroku A. III), tj. porušení oznamovací povinnosti, a toliko za ně je možné případně uložit trest. Praktické uplatnění rozhodnutí soudu tak povede k absurdnímu výsledku. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60. Dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že přestupky zjištěné při dané kontrole nebyly spáchány ve stejné oblasti veřejné správy. Všechny byly spáchány na úseku ochrany životního prostředí (integrovaná prevence a omezování znečištění) a k jejich projednání byla příslušná ČIŽP. Proto mělo být vedeno společné řízení, respektive alespoň respektována absorpční zásada při ukládání trestu. Dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že při posouzení odchylky měření nerespektoval zásadu *in dubio pro reo* a princip presumpce neviny. Pokud by tak učinil, dospěl by k závěru, že k překročení ukazatele znečištění (dle podmínek

nastavených v integrovaném povolení) došlo toliko jednou (nikoliv čtyřikrát). Namísto toho, aby trval na zjištění materiální pravdy, však městský soud akceptoval právní fikci v nařízení vlády č. 401. Nebylo tak se 100% jistotou prokázáno, že stěžovatelka ve třech případech ze čtyř nedodržela hodnotu „m“ předmětného emisního limitu. Nadto nebylo ani prokázáno, že by Krajský úřad Zlínského kraje při stanovení limitu v integrovaném povolení jakkoliv zohlednil nejistotu měření. Tímto poukazem přitom stěžovatelka pouze rozvíjela svou původní námitku. Pro výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že v případě vzorku odpadní vody odebraného z výusti č. 1 dne 3. 6. 2020 došlo k překročení sporného emisního limitu o 25,6 %, v případě vzorku odebraného dne 1. 2. 2021 o 20,4 %, u vzorku odebraného dne 24. 5. 2021 o 2,6 % a u vzorku odebraného dne 3. 11. 2021 o 9 %. Vzhledem k datu vydání integrovaného povolení (2018) se na něj přitom vztahuje § 10 odst. 6 nařízení vlády č. 401, podle něhož jsou odchylky měření již zohledněny ve stanovených limitech. Dále se ztotožnil s posouzením městského soudu, že v souzené věci se nejedná o shodný či obdobný veřejný zájem jako v případě předchozího řízení. Veřejný zájem je totiž třeba definovat vůči skutkovým podstatám přestupků jako druhový či skupinový objekt přestupků. V dané věci tak nejde o přestupky na stejném úseku, neboť stěžovatelce byla uložena nejprve pokuta za porušení právních povinností v oblasti nakládání s odpady a poté v oblasti vodního práva. Sama stěžovatelka ostatně proti vedení dvou samostatných řízení nic nenamítala a ani nežádala o jejich sloučení. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka předně označila za nezákonný postup městského soudu spočívající ve zrušení rozhodnutí žalovaného toliko v části jeho jediného výroku, kterou soud vymezil prostřednictvím dvou z více výroků rozhodnutí ČIŽP, tedy v rozsahu zamítnutí a potvrzení výroku o vině za jeden přestupek a celého výroku o trestu. Dle stěžovatelky nebylo možné takto postupovat s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného obsahuje právě jediný výrok.

[11] K otázce pouze částečného zrušení jednoho výroku žalobou napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud již dovodil, že *„není a priori vyloučeno, aby soudy ve správním soudnictví zrušily jen některý z výroků žalobou napadeného rozhodnutí nebo část některého z nich. Dělitelnost výroku rozhodnutí žalovaného přitom závisí nejen na výroku samotném,*

pokračování

ale rovněž na oddělitelnosti posouzení skutkových a právních otázek, tedy na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k tomuto výroku, resp. některé jeho části“ (rozsudek ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 Afs 59/2023 - 38, bod 19 a judikatura tam citovaná, část citace zvýrazněna soudem). Současně podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že pokud krajský soud zruší rozhodnutí žalovaného jako celek, ačkoliv shledá důvodnou námitku týkající se pouze části výroku správního rozhodnutí, a přitom nijak neodůvodní nerozdělitelnost rozhodnutí, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (rozsudek ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Ads 30/2018 - 39, bod 13 a judikatura tam citovaná; či nověji rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 7 Afs 315/2024 - 28, body 10 až 13 a judikatura tam citovaná). Povinnost zrušit správní rozhodnutí pouze v nezákonné části, je-li to možné, totiž naplňuje zásadu procesní ekonomie, neboť nevede ke zbytečnému pokračování správního řízení v části, kterou krajský soud shledal souladnou se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020 - 70, bod 42). Již v rozsudku ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 - 85, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k rozhodnutí o spáchání přestupku uzavřel, že je-li „zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměry sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.“

[12] V souzené věci nastala právě výše uvedená situace, neboť městský soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné pouze v části, která se týkala posouzení porušení podmínky integrovaného povolení v podobě neoznámení odstavení egalizační nádrže. Jedná se o samostatný přestupek založený na posouzení oddělitelných právních a skutkových otázek. Na rozhodnutí žalovaného je proto třeba nahlížet tak, že formálně jeden zamítavý výrok zahrnuje rozhodnutí o více samostatných přestupcích. Městský soud tedy plně respektoval výše shrnutá judikатурní východiska, pokud zrušil v souladu se zásadou procesní ekonomie rozhodnutí žalovaného právě a pouze v této oddělitelné části výroku o přestupku [ve vztahu k zamítnutí odvolání proti výroku A. III)] a zároveň s tím zrušil i navazující výrok o správním trestu. V dalším řízení pak v souladu se zásadami logiky trestání rozhodne žalovaný o odvolání již jen v rozsahu viny za jeden ze skutků [A. III)] a o trestu za všechny skutky (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2010, č. j. 5 Afs 29/2009 - 57, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 As 339/2019 - 28). Zrušení rozhodnutí žalovaného toliko v této oddělitelné části (v rozsahu zamítavého výroku týkajícího se viny za jeden samostatný přestupek) a spolu s tím zrušení rozhodnutí v rozsahu celého výroku o správním trestu nelze pro výše uvedené považovat za nezákonné.

[13] Stěžovatelkou odkazovaný rozsudek č. j. 2 As 45/2008 - 60 je souladný s výše uvedenými závěry. Poukazuje se v něm toliko na to, že s. ř. s. částečné zrušení rozhodnutí nepřipouští, pokud by se rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí stala nezákonnou nebo nelogickou. Jinými slovy, částečně lze zrušit rozhodnutí jen tehdy, je-li dělitelné (obsahuje více materiálních rozhodnutí). V souzené věci přitom šlo o rozhodnutí o více přestupcích se samostatným skutkovým a právním základem.

[14] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že ve správním řízení nedošlo k porušení § 88 zákona o přestupcích, respektive nebylo nutné zohlednit sankci

uloženou v jiném (předchozím) řízení o přestupku na úseku odpadového hospodářství, které vedla ČIŽP na základě zjištění učiněných při stejné kontrole.

[15] Předpokladem pro aplikaci absorpční zásady, jíž se stěžovatelka dovolává, je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 As 29/2021 - 33, bod 31, možnost vést o sbíhajících se přestupcích společné řízení. Společné řízení je přitom správní orgán povinen vést toliko o přestupcích vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, které je příslušný projednávat týž orgán (srov. znění § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 88 odst. 1 zákona o přestupcích). Tento závěr platil v řízení podle starého přestupkového zákona a platí i podle nového přestupkového zákona. Nezměnil se přitom ani výklad pojmu *stejná oblast veřejné správy* ze strany Nejvyššího správního soudu, což je vzhledem k prakticky totožnému znění předchozí i aktuálně platné a účinné právní úpravy *společného řízení* logické. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 124/2017 - 51, k tomu kasační soud uvedl, že řízení o správních deliktech na úseku vodního práva, nakládání s odpady a ochrany přírody a krajiny mohla být vedena samostatně, což vylučuje aplikaci zásady absorpce. V rozsudku ze dne 30. 5. 2023, č. j. 2 As 325/2021 - 49, pak uzavřel, že z § 2 písm. g) zákona o integrované prevenci vyplývá, že „*integrováním povolením se rozumí rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky provozu zařízení a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují. Oblast práva integrované prevence nelze považovat za jednu oblast veřejné správy, protože zároveň chrání více veřejných zájmů. Význam pojmu oblast veřejné správy je proto nutné hledat v rámci jednotlivých složkových předpisů, kde integrované povolení nahrazuje jednotlivé akty podle nich vydané.*“ Za samostatné oblasti veřejné správy se tedy v rámci ochrany životního prostředí považují úseky ochrany jednotlivých složek životního prostředí.

[16] V souzené věci byly projednávány přestupky, které stěžovatelka spáchala na úseku regulace zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), zatímco v předchozím řízení (rozhodnutí ČIŽP ze dne 26. 7. 2023, č. j. ČIŽP/47/2023/7068) se jednalo o přestupky, které stěžovatelka spáchala na úseku regulovaném zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech. Šlo tak o dva různé úseky veřejné správy, jak správně uzavřel městský soud.

[17] Pouze pro úplnost je nicméně třeba připomenout závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 300/2020 - 26, který byl shrnut do následující právní věty: „*Pakliže nejsou vůbec splněny předpoklady pro projednání více přestupků téhož podezřelého ve společném řízení stanovené v § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není správní orgán při určení druhu a výměry správního trestu za spáchání jednoho z těchto přestupků povinen přihlídnout ve smyslu § 37 písm. b) téhož zákona k tomu, že o jiném přestupku téhož pachatele nebylo rozhodnuto ve společném řízení. Za této situace může být případné uložení pokuty za jiný přestupek v jiném samostatném řízení relevantní toliko v rámci hodnocení osobních poměrů pachatele dle § 37 písm. f) citovaného zákona.*“ Současně platí, že § 37 zákona o přestupcích obsahuje toliko demonstrativní výčet okolností, ke kterým správní orgán přihlídnou při určení druhu a výměry správního trestu.

pokračování

Ostatně při ukládání trestů za přestupky je třeba vždy postupovat podle zásady proporcionality (trest má v nejširším smyslu být přiměřený povaze postihovaného jednání). Není však nezbytnou součástí ústavních standardů správního trestání, aby ve všech myslitelných situacích byla při ukládání správních trestů uplatněna zásada absorpce (či asperace); postačí dodržet (podstatně volnější) zásadu proporcionality. V rámci té existuje na straně správních orgánů široký prostor pro správní uvážení při ukládání trestu, který je limitován nejenom mantinely stanovenými pro ukládání pokuty, ale také logičností a zákonností kritérií pro její uložení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Správní orgán samozřejmě všech výše stanovených podmínek musí při ukládání trestu dbát, přičemž tyto podléhají i plnému soudnímu přezkumu dle § 78 s. ř. s.

[18] Jde-li o zohlednění odchylek měření při překročení emisních limitů stanovených v integrovaném povolení ze dne 27. 2. 2018, č. j. KUZL 79506/2017 ŽPZE-KB, městský soud tento žalobní bod zodpověděl velmi pregnantně, přičemž s jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ve stručnosti lze shrnout, že podle § 10 odst. 6 nařízení vlády č. 401 *emisní standardy uvedené v tomto nařízení a emisní limity stanovené na základě tohoto nařízení zohledňují nejistotu metody analýzy a odběru vzorku, výsledek rozboru se tedy přímo porovnává s limitní hodnotou pro daný ukazatel*. V integrovaném povolení je citované nařízení vlády uváděno jako podklad pro stanovení emisních limitů a stěžovatelka až v rámci ústního jednání, tedy nepřipustně, zpochybňovala nesoulad integrovaného povolení s nařízením vlády č. 401. Městský soud tak v dané věci nevycházel z žádných pochyb o naměřené hodnotě, v jejichž rámci by mohl aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Stěžovatelka se v žalobě domáhala zohlednění odchylky měření i vůči emisnímu limitu stanovenému integrovaným povolením, které vycházelo z § 10 odst. 6 nařízení vlády č. 401, tedy fakticky dvakrát. Poukázal-li přitom městský soud na skutečnost, že výsledek měření je jakousi právní fikcí, není tím myšleno nic jiného, než že emisní limity stanovené integrovaným povolením nemají odraz ve skutečně naměřených hodnotách, ale počítají s odchylkou měření. Tuto fakticky fiktivně integrují do výsledných emisních limitů. Následné měření tak již počítá při stanovení toho, zda došlo k překročení emisních limitů, bez odchylky (nejistoty) měření. Nejde proto o právní fikci v pravém slova smyslu, neboť skutkový stav je zjišťován se zohledněním odchylky (nejistoty) měření, ale o právně stanovený postup (systematiky) měření. Městský soud proto správně tento žalobní bod vyhodnotil jako nedůvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2026

Mgr. Lenka Krupíčková
předsedkyně senátu